Hellen.doc

Με τις δικές του παραγωγές, με συμπαραγωγές και με παραστάσεις τρίτων, το Θέατρο του Νέου Κόσμου έχει αναδειχθεί σ' έναν από τους πλέον ζωντανούς και πολυφωνικούς θεατρικούς χώρους της πόλης.

Δύο νέα ελληνικά έργα, γραμμένα από ηθοποιούς, παρουσιάζονται στο Θέατρο του Νέου Κόσμου, το "Press the button" του Βαγγέλη Χατζηνικολάου και το «Μια ωραία και πιστευτή ιστορία» του Γιώργου Ηλιόπουλου.
Αν το πρώτο έργο ήταν ασφαλής ένδειξη για το μέλλον του ως δημιουργού, θα 'λεγα πως ο Βαγγέλης Χατζηνικολάου είναι ένας ταλαντούχος συγγραφέας, του οποίου η συνέχεια δεν μπορεί παρά να είναι ενδιαφέρουσα.
Το "Press the button" είναι και καλογραμμένο και με ενδιαφέρον θέμα. Μια ανύπαντρη, συνταξιούχος κυρία που ζει χωρίς φίλους, οικογένεια και συγγενείς, γεμίζει το κενό της ζωής της με τις μικροδουλειές της καθημερινότητας και με την τηλεόραση (τύπος γνωστός και από θεατρικά και κινηματογραφικά έργα). Η μοναξιά την έχει κάνει σκληρή και ένα προσωπείο μισανθρωπίας τείνει να γίνει το αληθινό της πρόσωπο. Κατά το γνωστό δραματουργικό «κόλπο» η άφιξη ενός άγνωστου νεαρού άνδρα, που κάτι θέλει να της πλασάρει, ανατρέπει την ισορροπία της τακτοποιημένης ζωής της. Μέχρι εδώ το έργο μοιάζει να φλερτάρει με την ηθογραφία αλλά ευτυχώς η προσφορά του νέου προς τη μοναχική γυναίκα δίνει νέα τροπή στην ιστορία. Αν εκείνη πατήσει το κουμπί μίας βαλίτσας, το πολύτιμο περιεχόμενό της, ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, θα γίνει δικό της. Όμως μισή ώρα μετά κάποιος άνθρωπος κάπου στη γη –ίσως και η ίδια- θα πεθάνει. Στο ηθικό δίλημμα, προστίθεται και η κατεπείγουσα ανάγκη προσωπικού απολογισμού: αξίζει να ρισκάρει έστω και με τόση μικρή πιθανότητα την άχαρη ζωή της;
Όσο η γυναίκα καθυστερεί να αποφασίσει τόσο ο χαμογελαστός πωλητής χάνει την ψυχραιμία μου, γίνεται εξομολογητικός και αποκαλύπτει χαρακτηριστικά που οι κανόνες του επιτυχημένου μάρκετινγκ απαγορεύουν να εκδηλώνονται.
Ένα ακόμη μυστηριώδες πρόσωπο εισβάλλει στη σκηνή –ο Ξένος. Η ταυτότητά του παραμένει ασαφής. Μοιάζει να ξέρει το παρελθόν και την αληθινή, απωθημένη φύση της γυναίκας. Είναι ένας άγγελος που οδηγεί την ιστορία στη θετική, αν και θλιμμένη, συνάντηση της γυναίκας και του νεαρού άνδρα.
Η καλογραμμένη πρόζα, η ευαισθησία με την οποία ο Βαγγέλης Χατζηνικολάου, σχεδιάζει τα πρόσωπά του, το μυστήριο του τρίτου προσώπου και ρευστότητα της σχέσεων που διαμορφώνονται κατά την εξέλιξη της σκηνικής πράξης, προκαλούν το ενδιαφέρον του θεατή και τη διαρκή, σιωπηλή συμμετοχή του στα ερωτήματα που τίθενται. Για έναν επιπλεόν λόγο: σκηνοθετημένοι από τον συγγραφέα, οι τρεις ηθοποιοί, η Μαίρη Σαουσοπούλου, ο Δημήτρης Ντάσκας και ο Παναγιώτης Σακελλαρίου, ερμηνεύουν θαυμάσια τους ρόλους τους. Ειδικά η Σαουσοπούλου δίνει μια εξαιρετική ερμηνεία, εκφραστικά πλήρη και με εντυπωσιακή συναισθηματική πυκνότητα.
Το τραγούδι που έγραψε ειδικά για την παράσταση το συγκρότημα Γνωστοί Άγνωστοι, δικαιούται ανεξάρτητη «καριέρα».

Σεξουαλικές διαστροφές κι άλλες ιστορίες

Η σύγχρονη κουλτούρα της ιδιώτευσης έχει αναδείξει κάθε τι το σεξουαλικό σε μείζον ζήτημα του ατόμου και των σύγχρονων κοινωνιών. Η κατανάλωση όλων των δυνατών παραμέτρων του θέματος (οργανικών/ψυχολογικών διαταραχών, ομοφυλοφιλικής σεξουαλικότητας, διαστροφών) πουλάει, εθίζει, ερεθίζει. Στο πλαίσιο αυτό η παράσταση οκτώ μονολόγων του Γιώργου Ηλιόπουλου, που αποκαλύπτουν το πρόβλημα του εφαψία, της σεξομανούς με τους ανεξέλεγκτους οργασμούς, των ψυχοπαθολογικών συνεπειών της τιμωρίας που επιβάλλεται στο παιδί που αυνανίζεται, κοκ, αγνοώ πού ακριβώς απευθύνεται. Και μπορεί ο συγγραφέας να προσπαθεί να θολώσει τα νερά με την ιστορία της γυναίκας που τρώει ξύλο από τον άνδρα της αλλά δεν χωρίζει για χάρη της οικογένειας ή μ' αυτήν της μοναχικής που κανείς δεν αγαπά, αλλά η ζυγαριά δεν ισορροπεί.
Ο Γιώργος Ηλιόπουλος δεν στερείται ταλέντου. Η ιδέα των σύντομων μονολόγων που συναποτελούν την παράσταση «Μια ωραία και πιστευτή ιστορία» ήταν καλή αλλά θα είχε μεγαλύτερο ενδιαφέρον αν το περιεχόμενο των επιμέρους ιστοριών υπηρετούσε το νόημα του τίτλου. Μόνον ο πρώτος στη σειρά ήταν σ' αυτήν την κατεύθυνση, της γοητείας της αφήγησης για την αφήγηση, γι' αυτό και ξεχώρισε. Κατά τ' άλλα οι ηθοποιοί, και κυρίως ο Τάσος Φραγκιάς και ο ίδιος συγγραφέας, υπό την καθοδήγηση της Πέμυς Ζούνη, ερμήνευσαν πειστικά τους ρόλους τους. Η Έφη Καπάνταη φαίνεται πως έχει κωμικό ταλέντο που εδώ μόνο διεφάνη. Αυτή που υποκριτικά δεν απέδωσε ήταν η Θεοδώρα Βουτσά –γι' αυτό και ήταν σωστή η σκηνοθετική λύση να ακουστεί ο ένας από τους δύο μονολόγους της ηχογραφημένος.